

OSTRAVAN.CZ

1. Vraždy, umělé celebrity a pomíjivost slávy. Ostravské Chicago s nadsázkou ukazuje pozlátko i dno společnosti**01.03.2024 ostravan.cz - Milan Bátor**

Odkaz na originál

Klíčová slova: herečka (2); Ostravská (2); Baziky; Davida; Gabriely; muzikálová; Petrákové

Ostrava po dlouhých čtyřiatřiceti letech uvedla slavný muzikál Chicago. Dílo bylo poprvé uvedeno v New Yorku 3. června roku 1975 v režii legendárního herce, tanečníka, choreografa a režiséra Boba Fosse. Foos je také spoluautorem libreta, které napsal společně s Fredem Ebberem, hudbu zkomponoval skladatel John Kander. Původní inscenace Chicaga se dočkala 936 repríz a přesto, že byla nominována na 11 cen Tony, nakonec odešla s prázdnou. Jisté "rehabilitace" se Chicagu dostalo v roce 2002, kdy vznikla úspěšná filmová verze režiséra Roba Marshalla. Film slavil úspěch u kritiky i diváků, získal šest Oscarů a stal se kasovním trhákem.

Ironická satira prohnílého soudnictví, zhoubný vliv médií a pomíjivý kult celebrity? To přece nejsou nejsou jen dvacátá léta minulého století! Nadčasová témata Chicaga silně rezonují i v současnosti, neboť doba je sice jiná, ale lidé a jejich vzorce chování se nemění. Příběh muzikálu je inspirován skutečnými událostmi, kdy se vražedkyně stávaly celebritami a málokdy byly odsouzeny.

V Chicagu před sto lety zavraždí sboristka Roxie Hart svého milence Freda. Ačkoli se její naivní manžel Amos snaží vzít vinu na sebe, je usvědčena a jde do vězení. V kriminálu se setkává s vražedkyní Velmou Kelly a dozorkyní Mámou Mortonovou. Máma Roxie seznámí s právníkem Billym Fynnem, který se postará o její proslulost. Z Roxie se stává mediální hvězda, nakonec vyhraje soud a stává se "not guilty", ale její sláva je pomíjivá a zhasne dřív než čekala.

Chicago je především báječná a velkolepá show plná oslnivého lesku, svůdné hudby, erotiky, humoru, ironie, nadsázky a parodie.

Nová ostravská inscenace zohledňuje všechny zmíněné aspekty a otevřeně naznačuje: je to hra, pojďme si to užít a bavit se...

Z inscenace Chicago. (Foto: Martin Popelář)

Režie **Gabriely Petrákové** má smysl pro styl a pochopení pro každou legraci. Do popředí staví moderátora, který je komentátorem a glosátorem děje. Petráková skvěle odstíní všechny významové vrstvy díla. Bystře vnímá zejména tragikomickou rovinu. Když je důvod k smíchu, děje se tak často pomocí skvělých a invenčních nápadů, hlášek a bonmotů. Napínavé a dojemné momenty naopak režie nezesměšňuje, ale dokáže v nich rozvinout sentimentální kouzlo a osobní podtext. Jednotlivým protagonistům ponechává Petráková volnost v individuálním pojetí postavy. Její režie v celkovém pohledu působí integrálně a má velkou synergii. Výraznou složkou inscenace je choreografie Ladislava Cmoreje a Simony Machovičové. O zásadní roli choreografie v Chicagu svědčí fakt, že se na ní podíleli také Jana Tomsová, Antonín Blahuta a Anežka Knotková. S propracovanou choreografií úzce souvisí i pohybová spolupráce, pod níž se podepsaly Veronika Bučková a Roberta Battistini. Choreografie zmíněného realizačního týmu vyniká skvělou interakcí s hudbou. Její podstatou je silný groove a mondénní swingová rytmika, tedy aspekty, které spolu s ležérní, uvolněnou a lascivní harmonií nabízí invenční řešení jednotlivých tanečních výstupů. A rukavice nezůstala skutečně ležet na zemi! Choreografie ostravského Chicaga je vzrušující, agilní, nápaditá a kreativní. Poutá pozornost diváka a neustále překvapuje novými rafinovanými prvky, mezi nimiž nechybí ani náročná čísla, zvedáky do výšky, hvězdy a stepové prvky.

Z inscenace Chicago. (Foto: Martin Popelář)

Povedla se také scéna **Davida Baziky**, který přijal výzvu k hyperbole a parodii. Divák se tak ocitá nikoli ve vězení, ale v jakémsi šantánu či kabaretu, který signalizují dvě červené opony a obří neonové nápisy se jménem Roxie. Obdivuhodně přesvědčivě vyřešili tvůrci inscenace scénu popravu jedné vražedkyně. Další devízou ostravského představení jsou kostýmy Marty Roszkopfové.

Elegantní, atraktivní, účelné a funkční. Sluší podobně dámám i pánům. Pouze v jednom případě nedává volba kostýmu

jednoznačnou logiku: dozorkyně je oblečena do stejného vězeňského mundúru jako odsouzené ženy.

Veronika Prášil Gidová. (Foto: Martin Popelář)

V hlavní roli Roxie Hart se na premiéře představila Veronika Prášil Gidová. **Ostravská muzikálová herečka** se v minulosti více či méně úspěšně prezentovala v různých rolích, ale v Roxie explodovala její hvězda jako Supernova. Postava přídrzle, sprosté a hubaté lokální zpěvačky je Prášil Gidové evidentně šitá na míru, ale je rovněž zřejmé, že si v ní našla své osobní vrstvy. Je v ní totiž jako doma: přirozená, spontánní a důrazná v hereckých i pěveckých pasážích. Její níže posazený hlas altového zabarvení se prosazuje a poutá pozornost ve všech vokálních číslech, které zpívá. Je až s podivem, kolik energie se v této drobné, křehké postavičce skrývá a postupně uvolňuje. Veronika Prášil Gidová ztvárnila uměle vytvořenou "celebritu" zhrzené vražedkyně báječně. Proměnila svůj značný temperament a vykreslila vynikajícím způsobem postavu, která budí silně vášně a antipatie. Zejména po herecké stránce Prášil Gidová jako Roxie doslova exceluje.

Martina Vlčková. (Foto: Martin Popelář)

Protihráčku Roxie Velmu ztvárnila Martina Vlčková, která je dalším trumfem ostravského divadla. Také univerzálně talentovaná **ostravská herečka** a zpěvačka je jasnou a přesnou volbou a její svůdnost, šarm a osobní kouzlo na sebe nenechají dlouho čekat. Velma Vlčkové kraluje od úvodní písně Když válí jazz a její pěvecké i herecké vystižení postavy je smyslné a dokonalé. Zvláštní pozornost si zaslouží její taneční a pohybové kreace, které patří k největším ozdobám inscenace.

Lukáš Vlček bývá obsazován do různých rolí, ačkoli je svým vzezřením a projevem vhodný spíše pro postavy kladných hrdinů.

Tentokrát ale švihácký právník naprosto přesně odpovídá jeho možnostem a naturelu. Vlček sehrál vlivného muže zvyklého manipulovat s míněním davů s uvěřitelnou elegancí. Jeho rétorický projev u soudu si nezadá se skutečnými esy této branže a také pěvecky si v písni Show, co oslní vede znamenitě.

Michaela Horká. (Foto: Martin Popelář)

Šťastnou ruku měla režie také volbou Michaely Horké coby dozorkyně Mámy Mortonové. Její robustnější postava a specificky drsný hlasový projev figuře bachačky svědčil. Jednu z životních rolí si vystříhla jedna z největších opor muzikálového souboru Roman Harok. Jeho subtilní konstituce a umírněný projev je pro ušlápnutého, opomíjeného a mírně opožděného manžela Roxie Amose Harta optimální a Harok svým pojetím vytěžil z postavy maximum. Je ve své zbednělosti, sebelítosti a nechápavosti rozkošný a politováníhodný. Píseň Mistr Celofán v Harokově podání sklídila po zásluze jeden z největších potlesků.

Jan Vlas. (Foto: Martin Popelář)

Zdařilé výkony odvedli i další protagonisté premiéry. Především zmiňme konferenciéra Jana Vlase, který je dobrým skřítkem a jakýmsi symbolickým průvodcem celé inscenace. Vlas provází diváky od počátku až do konce. Je nádherně drzý, potměšilý a ironický. Dělá si legraci z diváků i ze své vlastní postavy. Objeví se, když ho nikdo nečeká a dává inscenaci štávu a ostravský šmrnc. Další mimořádně zdařilou kreaci zinscenoval komediálně a pohybově mimořádně talentovaný Adam Živnůstka. Jeho gagy a pantomimické ztvárnění soudního přelíčení vraždy patří ke zlatým hřebům ostravské inscenace. S citem a výstižností sehráli další postavy také Eva Zbrožková, Roberta Battistini, Pavel Liška a mnozí další.

Jednoznačným, stmelěným a muzikantsky strhujícím provedením potěšil výkon hráčů pod vedením dirigenta Jakuba Žídka. Tentokrát je muzikálový orchestr situován na pódium, takže si diváci mohou povšimnout jednotlivých nástrojů a užít si noblesní, přesné a živelné pojetí Žídka. Ten si neodpustil ani malou hereckou etudu s novinami a zajistil opět nastudování, které přesně vystihuje stylový a idiomatický rámec Kanderovy charismatické hudby. Orchestr v Chicagu podává jeden ze svých nejlepších výsledků. Žádná jazzová stylizace, ale skutečný a ryzí feeling a divoké emoce, které se dají krájet. Za povšimnutí stojí, jak se jednotlivé individuální nástroje sólovými prvky podílí na vystižení dějových peripetií.

Sečteno a podtrženo, Ostrava má po loňské premiéře veleúspěšného Olivera další muzikálový titul, který má zaděláno na pořádnou senzaci a regulérní divácký hit. Svědčí pro to výborná režie, choreografie, scéna i kostýmy, skvělé hudební nastudování a báječné obsazení, které je mnohým protagonistům šité přímo na míru.

Nečekejte moralizování či apel na svědomí, je to prostě zábava. Chicago je inscenace, která je od první do poslední minuty především velkolepá podívaná a show.

URL | <https://www.ostravan.cz/83856/vrazdy-umele-celebrity-a-pomijivost-slavy-ostravske-chicago-s-nadsazkou-ukazuje-pozlatko-i-do-spolecnosti/>

« zpět na začátek

Vraždy, umělé celebrity a pomíjivost slávy. Ostravské Chicago s nadsázkou ukazuje pozlátko i dno společnosti

1.3.2024 13:55 [Milan Bátor](#) [Divadlo](#) [Recenze](#)

Národní divadlo moravskoslezské uvedlo ve čtvrtek 29. února novou inscenaci muzikálu Chicago. Režie slavného titulu se ujala Gabriela Petráková, hudební nastudování připravil Jakub Žídek. Chicago má v Ostravě choreografii Ladislava Cmoreje a Simony Machovičové, scénu Davida Baziky a kostýmy Marty Roszkopfové. V hlavních rolích na premiéře hráli a zpívali Veronika Prášil Gidová, Martina Vlčková, Lukáš Vlček, Roman Harok, Michaela Horká a další. Spoluúčinkovala pěvecká a taneční company. Muzikálový orchestr řídil dirigent Jakub Žídek.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Veronika Prášil Gidová a Roman Harok v inscenaci Chicago.

Foto: Martin Popelář

Ostrava po dlouhých čtyřiatřiceti letech uvedla slavný muzikál Chicago. Dílo bylo poprvé uvedeno v New Yorku 3. června roku 1975 v režii legendárního herce, tanečníka, choreografa a režiséra Boba Fosse. Foosse je také spoluautorem libreta, které napsal společně s Fredem Ebbem, hudbu zkomponoval skladatel John Kander. Původní inscenace Chicago se dočkala 936 repríz a přesto, že byla nominována na 11 cen Tony, nakonec odešla s prázdnou. Roku 1996 vzniklo kultovní broadwayské nastudování, jehož počet repríz se do loňského roku přiblížil deseti tisícům. Další pozornosti se Chicagu dostalo v roce 2002, kdy vznikla úspěšná

filmová verze režiséra Roba Marshalla. Film slavil úspěch u kritiky i diváků, získal šest Oscarů a stal se kasovním trhákem.

Ironická satira prohnílého soudnictví, zhoubný vliv médií a pomíjivý kult celebrit? To přece nejsou nejsou jen dvacátá léta minulého století! Nadčasová témata Chicaga silně rezonují i v současnosti, neboť doba je sice jiná, ale lidé a jejich vzorce chování se nemění. Příběh muzikálu je inspirován skutečnými událostmi, kdy se vražedkyně stávaly celebritami a málokdy byly odsouzeny.

V Chicagu před sto lety zavraždí sboristka Roxie Hart svého milence Freda. Ačkoli se její naivní manžel Amos snaží vzít vinu na sebe, je usvědčena a jde do vězení. V kriminálu se setkává s vražedkyní Velmou Kelly a dozorkyní Mámou Mortonovou. Mára Roxie seznámí s právníkem Billym Fynnem, který se postará o její proslulost. Z Roxie se stává mediální hvězda, nakonec vyhraje soud a stává se „not guilty“, ale její sláva je pomíjivá a zhasne dřív než čekala.

Chicago je především báječná a velkolepá show plná oslnivého lesku, svůdné hudby, erotiky, humoru, ironie, nadsázky a parodie. Nová ostravská inscenace zohledňuje všechny zmíněné aspekty a otevřeně naznačuje: je to hra, pojďme si to užít a bavit se...

Z inscenace Chicago. (Foto: Martin Popelář)

Režie *Gabriely Petrákové* má smysl pro styl a pochopení pro každou legraci. Do popředí staví moderátora, který je komentátorem a glosátorem děje. Petráková skvěle odstínila všechny

významové vrstvy díla. Bystře vnímá zejména tragikomickou rovinu. Když je důvod k smíchu, děje se tak často pomocí skvělých a invenčních nápadů, hlášek a bonmotů. Napínavé a dojemné momenty naopak režie nezesměšňuje, ale dokáže v nich rozvinout sentimentální kouzlo a osobní podtext. Jednotlivým protagonistům ponechává Petráková volnost v individuálním pojetí postavy. Její režie v celkovém pohledu působí integrálně a má velkou synergií.

Ostravské Chicago se opírá o brilantní překlad *Iva T. Havlů*, který pro aktuální nastudování vhodně upravila dramaturgyně souboru muzikálu a rovněž překladatelka *Hana Nováková*.

Výraznou složkou inscenace je choreografie *Ladislava Cmoreje* a *Simony Machovičové*. O zásadní roli choreografie v Chicagu svědčí fakt, že se na ní podíleli také *Jana Tomsová*, *Antonín Blahuta* a *Anežka Knotková*. S propracovanou choreografií úzce souvisí i pohybová spolupráce, pod níž se podepsaly *Veronika Bučková* a *Roberta Battistini*. Choreografie zmíněného realizačního týmu vyniká skvělou interakcí s hudbou. Její podstatou je silný groove a mondénní swingová rytmika, tedy aspekty, které spolu s ležérní, uvolněnou a lascivní harmonií nabízí invenční řešení jednotlivých tanečních výstupů. A rukavice nezůstala skutečně ležet na zemi! Choreografie ostravského Chicago je vzrušující, agilní, nápaditá a kreativní. Poutá pozornost diváka a neustále překvapuje novými rafinovanými prvky, mezi nimiž nechybí ani náročná čísla, zvedáky do výšky, hvězdy a stepové prvky.

Z inscenace Chicago. (Foto: Martin Popelář)

Povedla se také scéna *Davidy Baziky*, který přijal výzvu k hyperbole a parodii. Divák se tak ocitá nikoli ve vězení, ale v jakémsi šantánu či kabaretu, který signalizují dvě červené opony a obří neonové nápisy se jménem Roxie. Obdivuhodně přesvědčivě vyřešili tvůrci inscenace scénu popravu jedné vražedkyně. Další devízou ostravského představení jsou kostýmy *Marty Roszkopfové*. Elegantní, atraktivní, účelné a funkční. Sluší podobně dámám i pánům. Pouze v jednom případě nedává volba kostýmu jednoznačnou logiku: dozorkyně je oblečena do stejného vězeňského mundúru jako odsouzené ženy.

Veronika Prášil Gidová. (Foto: Martin Popelář)

V hlavní roli Roxie Hart se na premiéře představila *Veronika Prášil Gidová*. Ostravská muzikálová herečka se v minulosti více či méně úspěšně prezentovala v různých rolích, ale v Roxie explodovala její hvězda jako Supernova. Postava přídrzlé, sprosté a hubaté lokální zpěvačky je Prášil Gidové evidentně šitá na míru, ale je rovněž zřejmé, že si v ní našla své osobní vrstvy. Je v ní totiž jako doma: přirozená, spontánní a důrazná v hereckých i pěveckých pasážích. Její níže posazený hlas altového zabarvení se prosazuje a poutá pozornost ve všech vokálních číslech, které zpívá. Je až s podivem, kolik energie se v této drobné, křehké postavičce skrývá a postupně uvolňuje. Veronika Prášil Gidová ztvárnila uměle vytvořenou „celebritu“ zhrzené vražedkyně báječně. Proměnila svůj značný temperament a vykreslila vynikajícím způsobem postavu, která budí silné vášně a antipatie. Zejména po herecké stránce Prášil Gidová jako Roxie doslova exceluje.

Martina Vlčková. (Foto: Martin Popelář)

Protihráčku Roxie Velmu ztvárnila *Martina Vlčková*, která je dalším trumfem ostravského divadla. Také univerzálně talentovaná ostravská herečka a zpěvačka je jasnou a přesnou volbou a její svůdnost, šarm a osobní kouzlo na sebe nenechají dlouho čekat. Velma Vlčkové kraluje od úvodní písně *Když válí jazz* a její pěvecké i herecké vystižení postavy je smyslné a dokonalé. Zvláštní pozornost si zaslouží její taneční a pohybové kreace, které patří k největším ozdobám inscenace.

Lukáš Vlček bývá obsazován do různých rolí, ačkoli je svým vzezřením a projevem vhodný spíše pro postavy kladných hrdinů. Tentokrát ale švihácký právník naprosto přesně odpovídá jeho možnostem a naturelu. Vlček sehrál vlivného muže zvyklého manipulovat s míněním davů s uvěřitelnou elegancí. Jeho rétorický projev u soudu si nezadá se skutečnými esy této branže a také pěvecky si v písni *Show, co oslní vede* znamenitě.

Michaela Horká. (Foto: Martin Popelář)

Šťastnou ruku měla režie také volbou *Michaely Horké* coby dozorkyně Mámy Mortonové. Její robustnější postava a specificky drsný hlasový projev figuře bachařky svědčil. Jednu z životních rolí si vystříhla jedna z největších opor muzikálového souboru *Roman Harok*, který se v průběhu let přehrál do stále zajímavějších dramatických postav. Jeho subtilní konstituce a umírněný projev je pro ušlápnutého, opomíjeného a mírně opožděného manžela Roxie Amose Harta optimální a Harok svým pojetím vytěžil maximum. Je ve své zabeđenosti, sebelítosti a nechápavosti rozkošný a politováníhodný. Píseň *Mistr Celofán* v Harokově podání sklidila po zásluze jeden z největších potlesků.

Jan Vlas. (Foto: Martin Popelář)

Zdařilé výkony odvedli i další protagonisté premiéry. Především zmiňme konferenciéra *Jana Vlase*, který je dobrým skřítkem a jakýmsi symbolickým průvodcem celé inscenace. Vlas provází diváky od počátku až do konce. Je nádherně drzý, potměšilý a ironický. Dělá si legraci z diváků i ze své vlastní postavy. Objeví se, když ho nikdo nečeká a dává inscenaci šťávu a ostravský šmrnc. Další zdařilou kreací zinscenoval komediálně a pohybově mimořádně talentovaný *Adam Živnůstka*. Jeho gagy a pantomimické ztvárnění soudního přelíčení vraždy patří ke zlatým hřebům ostravské inscenace. Živnůstka je skvělý figurkář, a to, co dokáže rozvinout na malé ploše, je vždy senzační. S citem a výstižností sehráli další postavy také *Eva Zbrožková*, *Roberta Battistini*, *Pavel Liška* a mnozí další.

Jednoznačným, stmeleným a muzikantsky strhujícím provedením potěšil výkon hráčů pod vedením dirigenta *Jakuba Žídka*. Tentokrát je muzikálový orchestr situován na pódium, takže si diváci mohou povšimnout jednotlivých nástrojů a užít si noblesní, přesné a živelné pojetí Žídka. Ten si neodpustil ani malou hereckou etudu s novinami a zajistil opět nastudování, které přesně vystihuje stylový a idiomatický rámec Kanderovy charismatické hudby. Orchestr v Chicagu podává jeden ze svých nejlepších výsledků. Žádná jazzová stylizace, ale skutečný a ryzí feeling a divoké emoce, které se dají krájet. Za povšimnutí stojí, jak se jednotlivé individuální nástroje sólovými prvky podílí na vystižení dějových peripetií.

Sečteno a podtrženo, Ostrava má po loňské premiéře veleúspěšného Olivera další muzikálový titul, který má zaděláno na pořádnou senzaci a regulární divácký hit. Svědčí pro to výborná režie, choreografie, scéna i kostýmy, skvělé hudební nastudování a báječné obsazení, které je mnohým protagonistům šité přímo na míru.

Nečekejte moralizování či apel na svědomí, je to prostě zábava. Chicago je inscenace, která je od první do poslední minuty především velkolepá podívaná a show.

Milan Bátor